

ment for den politiske prioritering, og at det skal baseres på en dialog med rådet.

Jeg vil godt understrege, at direktivet bør foreligge allerede den 1. januar, for kun derved kan der blive den nødvendige tid til at udarbejde budgettet og samtidig sikre, at det kan oversendes til rådets behandling i slutningen af maj.

Med dette har jeg også sagt, at de tidsterminer, der blev foreslået i budgetanalysen, er helt uacceptable for rådet. Erfaringerne fra i år viser klart nødvendigheden af, at rådet får adgang til budgettet i god tid inden sommermøderne i juni måned, hvis der da overhovedet skal være tale om en seriøs behandling af budgettet.

Mange andre temaer kunne være taget op ved denne lejlighed, men jeg vil godt slutte med at give udtryk for et ønske om, at der fremover i det nordiske arbejde vil være mindre tilbøjelighed til national protektionisme og mere villighed til at finde fælles løsninger på fælles problemer. Lykkes det ikke, vil de nordiske lande let blive sorteper også i en større international sammenhæng.

Svend Erik Hovmand (V):

Må jeg allerførst sige tak for redegørelsen og måske lidt usædvanligt indlede med at rose ministeren. Jeg vil ikke sige, det er usædvanligt, at ministeren får ros, men det er det måske, at hun får det fra den her side. Men jeg synes, der er grund til at rose samarbejdsministeren for at have en fast og sikker og stabil vilje i spørgsmålet om det nordiske samarbejde. Der bliver ikke rystet meget på hånden. Går det den rigtige vej, så ved vi, hvor vi har ministeren, og det vil jeg gerne sige tak for.

Jeg vil gerne benytte en speciel oplevelse til at understrege den taknemlighed. Jeg havde igennem en årrække rejst spørgsmålet om samarbejde over Øresund over for regeringen og specielt over for den daværende erhvervsminister, som var samarbejdsminister på Øresundsområdet, den nuværende finansminister, og sagt, at jeg syntes, det hastede med at få koordineret de grænseoverskridende problemer, som en ny Øresundsbro ville medføre. Der skete ikke rigtig noget. Jo, vi fik nogle digre rapporter, flotte bøger og mange redegørelser, men ingen handling.

Men da vi, samarbejdsministrene, Nærområdeudvalget og jeg selv også, henvendte os til den danske samarbejdsminister, der på det tidspunkt var formand for de nordiske samarbejdsministre, nemlig fru Marianne Jelved, skete der noget. Så skete der noget. Der skete det, at sam-

arbejdsministeren straks sendte et brev til sine nordiske kolleger plus et brev til de relevante danske ministre for at høre: Hvor langt er I kommet, hvad har I gjort, hvad agter I at gøre, og hvornår sker der noget?

Vi pressede på fra præsidiets side, og det endte jo med, at der blev nedsat et hurtigtarbejdende udvalg med en meget kompetent person i formandssædet, Ole Norrback, finsk minister på en lang række områder og nu ambassadør i Norge, som inden for et år skulle være færdig med en tættekamsundersøgelse af de grænseoverskridende problemer, som vi havde påpeget. Han giver nu en midtvejsrapport på sessionen her i huset i næste uge. Tak for det. Tak, fordi der er sket noget.

Jeg håber så også, at det resulterer i konkrete resultater. Jeg siger ikke, al lovgivning skal være ens. F.eks. har Folketinget jo vedtaget, at vi skal have en lukkelov i Danmark, mens den svenske Riksdag har vedtaget det modsatte; de vil ikke have en lukkelov. O.k., det må man selvfølgelig respektere. Men der er en lang, lang række af grænseoverskridende problemer, som vi absolut ikke bør acceptere, og som efter min opfattelse burde have været løst for mange år siden.

Dette projekt med en fast forbindelse over Øresund har været 8 år undervejs, og derfor påhviler der jo regeringerne i Sverige og Danmark et tungt ansvar for ikke for længst at have løst mange af disse problemer. Derfor synes jeg, at regeringen ligesom den svenske regering har været alt for længe om at se på disse problemer, deres karakter og deres alvor. Men regeringen har i hvert fald en enkelt undtagelse, nemlig ministeren for nordisk samarbejde, og tak for det.

Dernæst vil jeg sige, at det danske formandskab jo tog en række initiativer: velfærdskonferencen, spørgsmålet om konkurrenceevne i Norden, og jeg vil især hæfte mig ved det sidste. Hvad viste den? Den viste, at de nordiske virksomheder ønsker og har behov for i stigende omfang at anlægge et nordisk perspektiv for at fremme de nordiske landes konkurrenceevne. Vi har jo set det: bryggerier, mejerier, Danisco, IT osv. På en lang række områder ser vi et stigende samarbejde.

Jeg vil gerne sige to ting om det. For det første, at der også her er grænsehindre. Spørgsmålet om fusioner over grænserne er jo stadig væk et uløst problem i de nordiske lande. For det andet, at det jo er udtryk for, at internationaliseringen efter Berlinmurens fald er i fuld gang.